



REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 37 Pž-7460/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednice vijeća, dr. sc. Jelene Čuveljak, sutkinje izvjestiteljice i Davora Pustijanca, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja TERRA NOSTRA d.o.o. Poreč, Mate Balote 9, OIB 94962485219, kojeg zastupa punomoćnica Rozana Fabris, odvjetnica u Poreču, protiv tuženika GORAN INŽENJERING d.o.o. u stečaju, Poreč, Mate Vlašića 47a, OIB 66649656334, kojeg zastupa punomoćnik Zinko Grgurić, odvjetnik u Rijeci, radi utvrđivanja osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-220/2016-116 od 9. studenog 2018., u sjednici vijeća održanoj 6. svibnja 2020.

presudio je

Odbija se žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-220/2016-116 od 9. studenog 2018. u točkama I. i III. izreke.

riješio je

I. Odbacuje se tuženikova žalba protiv točke II. izreke presude Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-220/2016-116 od 9. studenog 2018.

II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u ukupno zatraženom iznosu od 11.187,50 kn.

Obrazloženje

Prvostupanjski je sud presudom citiranom u izreci ove odluke utvrdio da postoji i da je osnovana tražbina tužitelja Terra nostra d.o.o. Poreč u iznosu od 666.285,17 kn s osnove naknade štete - izmakle dobiti zbog neizvršenja ugovorne obveze po Ugovoru o građenju od 5. veljače 2007. te se razvrstava u II. viši ispladni red, zatim je djelomično odbio tužbeni zahtjev te je odlučio o naknadi troškova postupka.

Iz obrazloženja u bitnome proizlazi da su stranke zaključile Ugovor o građenju 5. veljače 2007. na temelju kojeg ugovora se tuženik obvezao izgraditi kuću s vanjskim

bazenom te garažom i terasom na k.č. 332/4, k.o. Vižinada, i kuću sa vanjskim bazenom te garažom i terasom na k.č. 332/6, k.o. Vižinada, obje u naselju Crklada u blizini Vižinade, no nije u ugovorenom roku izgradio navedene objekte. Nakon provedenog dokaznog postupka utvrđeno je da je tužbeni zahtjev u najvećem dijelu osnovan jer su stranke imale sklopljen Ugovor o građenju kojim je tužitelj kao naručitelj radova naručio od tuženika kao izvođača radova izgradnju dviju kuća sa vanjskim bazenom te garažom i terasom na k.č. 332/4 i k.č. 332/6, k.o. Vižinada do faze „ključ u ruke“ (točka I.), a ukupna ugovorena vrijednost radova je 523.184,80 EUR (točka III.), s time da će naručitelj izvođaču izvedene radove plaćati prema mjesečnim privremenim situacijama koje se moraju sastaviti prema stvarno izvršenim radovima, a koje će izvođač predati naručitelju, ovjerene od nadzornog inženjera, do 1. u mjesecu za prethodni mjesec, a koje će naručitelj platiti najkasnije u roku od 15 dana (točka VIII.), a da u slučaju ako se naručitelj ne bude pridržavao dinamike plaćanja, izvođač ima pravo obustaviti radove do isplate prethodno izvedenih radova (točka VIII.). Tuženik je ispostavio prvu privremenu situaciju na iznos od 1.313.344,32 kn koja nije bila ovjerena od strane nadzornog inženjera, a tužitelj ju je osporio navodeći da sadrži radove koji nisu izvedeni, no tuženik je prekinuo daljnje izvođenje radova. Iz iskaza nadzornog inženjera proizlazi da je prva privremena situacija ispostavljena bez građevinske knjige, a pregledom je utvrdio da je trebala biti izdana na iznos od 645.062,84 kn. Sud u dokaznom postupku nije mogao utvrditi ni tko je sastavljao tu prvu privremenu situaciju jer osoba koja je bila navedena kao voditelj gradilišta i koja je trebala sastaviti prvu privremenu situaciju je kao svjedok istaknuo da on to nije sastavio niti je potpis njegov na dokumentu. Stoga kako je utvrđeno da je prva privremena situacija izdana protivno zaključenom ugovoru i to na dvostruko veći iznos od vrijednosti do tada izvedenih radova, sud je utvrdio da je tuženik je postupio protivno odredbi točki. VIII. Ugovora o građenju od 5. veljače 2007. kojom je propisano da će se plaćanja vršiti prema privremenim situacijama koje se moraju sastaviti prema stvarno izvršenim radovima, a koje će izvođač predati naručitelju, ovjerene od nadzornog inženjera, do 1. u mjesecu za prethodni mjesec, a koje će naručitelj platiti najkasnije u roku od 15 dna (točka VIII.). Slijedom navedenog, tuženik nije imao pravo obustaviti radove, čime je uzrokovao štetu tužitelju koji ima pravo na naknadu iste na temelju čl. 342. Zakona o obveznim odnosima. Visinu štete je sud utvrdio po provedenom vještačenju u iznosu od 666.285,17 kn, a odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv ove presude je tuženik izjavio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, apsolutno i relativno bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava te predlaže da ovaj sud usvoji žalbu i preinači presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev odnosno podredno da predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno postupanje.

U žalbi u bitnome ponavlja navode istaknute u postupku pred sudom prvog stupnja kako je osnovano odbio dovršiti ugovor jer mu nije plaćena prva privremena situacija, a ponavlja i žalbene razloge koje je isticao i u žalbi protiv međupresude vezano uz zastaru, navodeći kako nije utvrđen točan datum prestanka radova jer sud navodi da je to bilo početkom 2009. godine, a iz iskaza gosp. Bedrina se ne može utvrditi je li to bilo početkom, sredinom ili krajem 2009. godine.

Tuženik u odgovoru na žalbu ističe da je žalba neosnovana i predlaže da je ovaj sud odbije uz naknadu troškova u iznosu od 11.187,50 kn.

Žalba djelomično nije dopuštena, a djelomično nije osnovana.

Žalitelj nema pravnog interesa za podnošenje žalbe protiv točke II. izreke pobijane presude, jer je njome djelomično odbijen tužbeni zahtjev, stoga je na temelju odredbe čl. 367. st. 1. Zakona o parničnom postupku u tom dijelu tuženikovu žalbu valjalo odbaciti kao nedopuštenu, a zbog čega je odlučeno kao u izreci ove odluke.

Pobijanu presudu u točkama I. i III. izreke je ovaj drugostupanjski sud ispitao u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13., 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je odluka prvostupanjskog suda u pobijanom dijelu pravilna i zakonita.

Suprotno navodima žalbe sud prvog stupnja dao je razloge o svim odlučnim činjenicama, koji razlozi su jasni i neproturječni, te ne postoji proturječnost između razloga i sadržaja spisa, pa je stoga presudu moguće ispitati, a zbog čega nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Žalitelj u žalbi ponavlja navode koje je iznosio tijekom prvostupanjskog postupka, te iznosi neargumentirane žalbene razloge kojima ne dovodi u pitanje zaključke i utvrđenja prvostupanjskog suda.

Neosnovan je i žalbeni navod da je sud prvog stupnja pogrešno odbio prigovor zastare u ovoj pranoj stvari. Naime u ovoj pravnoj stvari je Ugovor o građenju sklopljen 5. veljače 2007., radovi su obustavljeni početkom 2009. godine, a tražbina je u stečajnom postupku prijavljena 21. listopada 2011., stoga je sud prvog stupnja pravilno utvrdio da nije proteklo tri godine od obustave radova do prijave tražbine u stečajnom postupku pa u ovoj pravnoj stvari nije nastupila zastara na temelju čl. 230. u vezi s čl. 228. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05; dalje: ZOO). Pri tome je potpuno nevažno jesu li radovi obustavljeni početkom, sredinom ili krajem 2009. godine, jer u svakom od tih slučajeva nije došlo do zastare tražbine tužitelja.

Navodima svoje žalbe tuženik nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude. U ovoj pravnoj stvari tužitelj traži naknadu štete zbog povrede ugovorne obveze, a prethodno je bila donesena i međupresuda koja je odlukom ovog suda poslovni broj Pž-8898/15 od 13. travnja 2016. ukinuta, no u toj odluci se je već ovaj sud očitovao o pitanju odgovornosti tuženika za povredu ugovorne obveze i to: „Ovaj sud u cijelosti prihvaća navode iz detaljnog obrazloženja međupresude u pogledu odgovornosti tuženika te razloga zbog kojih tuženik nije imao pravo u konkretnom slučaju obustaviti izvođenje radova, naročito s obzirom na to da privremena situacija na koju se poziva nije bila ovjerena po nadzornom inženjeru te tuženik nije dokazao da je izvršio radove sukladno toj spornoj privremenoj situaciji.“.

Dakle, u ovoj pravnoj stvari tuženik kao izvođač radova nije dokazao da je radove na predmetnom objektu izvodio sukladno pravilima struke, da je vodio svu potrebnu dokumentaciju te da je privremena situacija izdana sukladno pravilima struke te da je zbog toga imao pravo prekinuti izvođenje radova sukladno preuzetim ugovornim obvezama. Stoga,

kako je utvrđeno da je tuženik odgovoran za raskid ugovora, pravilno je sud prvog stupnja primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da je tuženik odgovoran za naknadu štete zbog povrede ugovorne obveze na temelju čl. 342. ZOO-a.

Slijedom navedenog, analizirajući i ocjenjujući razloge sadržane u obrazloženju pobijane odluke, u odnosu na žalbene navode, a sve u vezi s relevantnim zakonskim odredbama, utvrđenje je drugostupanjskog suda da njima žalitelj nije uspješno osporio prosudbe i utvrđenja prvostupanjskog suda koji je, u zakonito provedenom postupku, pravilnom primjenom materijalnog prava, pravilno i zakonito prihvatio tužbeni zahtjev. Prvostupanjski sud je na temelju potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, koje nije proturječno ispravama u spisu, valjano primijenio materijalno pravo.

Pravilna je i odluka o trošku, kako po osnovi u smislu odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, tako i po visini u smislu odredaba čl. 155. ZPP-a.

Zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka je sud odbio tužitelju iz razloga što ta radnja nije bila nužna za uspjeh u postupku.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbu je valjalo odbiti i potvrditi pobijanu odluku, sukladno odredbi čl. 368. st. 1. i 2. ZPP-a.

Zagreb, 6. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
Branka Šabarić Zovko

Broj zapisa: **17895-adeac**

Kontrolni broj: **01127-32cc6-02c48**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.